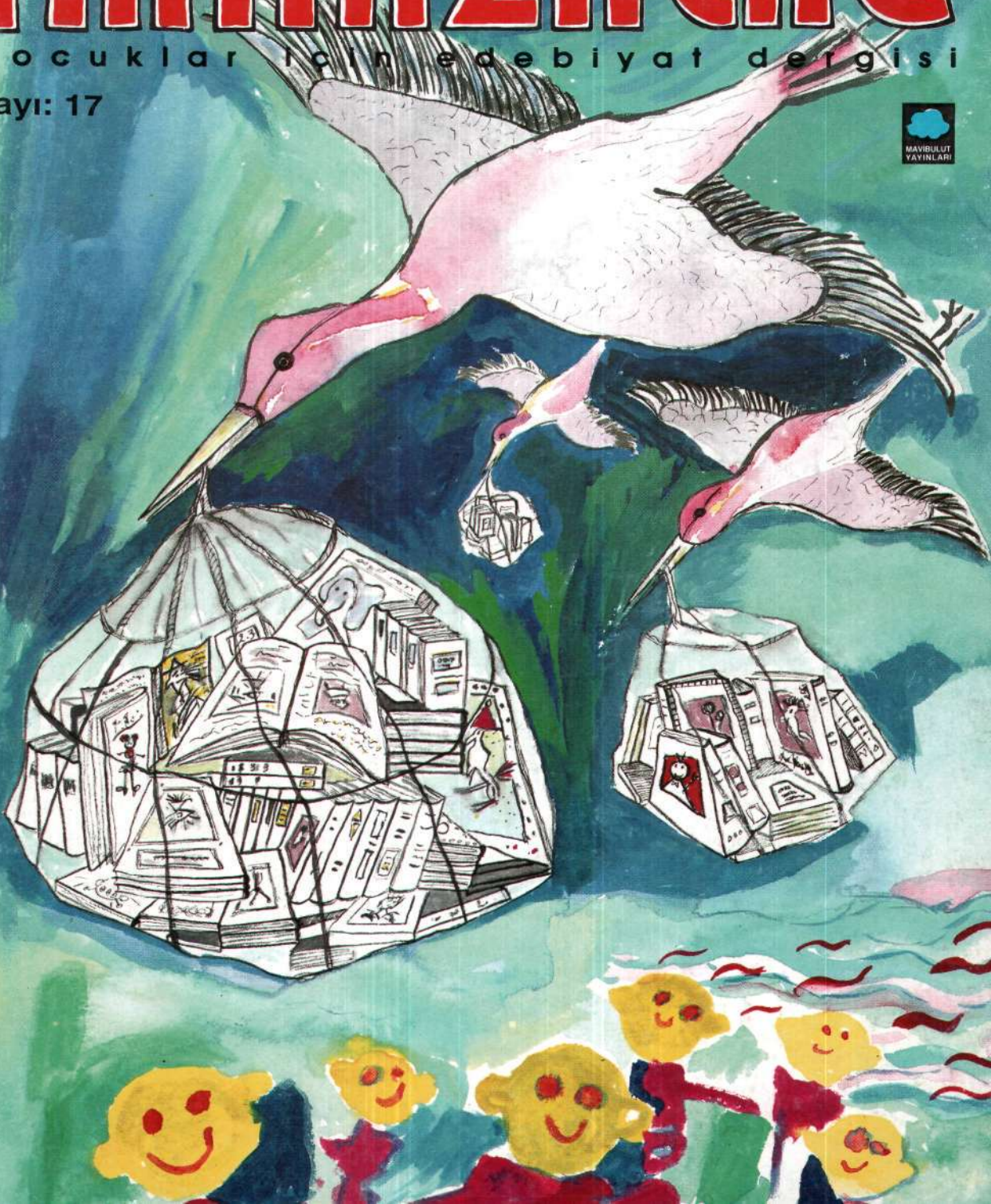

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 17

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince
incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990
tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye
edilmiştir.

Sayı: 17

Mart 1993

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINLARI

YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4
80060 Galatasaray İstanbul
Tel: 252 63 75 -76 Faks: 244 08 60

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç filmler: Reprograf (511 38 26)

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Aylık dergi. Fiyatı: 15.000 TL.

Yıllık abone bedeli:

Yıllık 12 sayı: 150.000 TL.

Taahhüdü: 198.000 TL

Yurtdışı: DM 70 (Uçakla: DM 95)

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone
bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: **Mitra Reyhani Gadim**

Merhaba!

Bu sayımızda iş yükümüzün bir bölümünü üstlenen Emine Çelik'e teşekkür borçluyuz. Emine Çelik, Ayşe Çelik'in ablası. Ayşe ise abonemiz. Kuzguncuk'ta oturuyor ve bize sürekli çok güzel mektuplar yazıyor. (Bir tanesini Fındıkfaresi'nde okuyabilirsiniz.) Üsküdar Fuat Baymur İlkokulu'nda 4. sınıf öğrencisi olan Ayşe en çok Türkçe dersini seviyormuş.

Ayşe bir gün ablasının elinden tutup yayınevimize de geldi. Kırmızıfare'nin hazırlandığı yeri çok merak etmiş de.

Tabii biz de altında kalır mıyız? Hemen Ayşe'nin Kuzguncuk'taki evine bir ziyaret yaptık. Babası ve annesiyle tanıştık. Kitapları ve yazmayı çok seven Ayşe'den hepinize sevgiler getirdik.

Edebiyat ve sevgi dolu günler...

Kırmızıfare

İçindekiler

Büyük Temizlik	Ayla Çınaroğlu 3
Dünya Kendi Ekseni Etrafında Döner	Seza Aksoy 4
Jeruso Büyümek istiyor	Pilar Mateos 14
Yumurtalar	Cemal Erten 16
Fındıkfaresi	19
Onu Seviyorum (6)	Fatih Erdoğan 23
Kangu ile Ru Bebek	A.A. Milne 24
Bayan Peterkin'in Araba Gezisi	Lucretia Hale 35
İpucu Bizden Çözümü Sizden	Turan Yüksel 38
Bir Kitap Bir Yazar	40

BÜYÜK TEMİZLİK

Bir kocaman kova dolusu
sabunlu su

Bir de büyük temizlik bezi
Silmeli, silmeli, silmeli
Evleri, bacaları, yolları,
otomobilleri...

Oh, ne güzel, pırıl pırıl
tertemiz her yer,
mis gibi.

İyi de
Şu kirli su dolu
koca kovayı
Şimdi nereye dökmeli?

Ayla Çınaroğlu

Resim: *Ayşe Çınaroğlu*

3

DÜNYA KENDİ EKSENİ ETRAFINDA DÖNER

Seza Aksoy

Resimler: Ayşe Çınaroğlu

4 BAY ZIPZIPI çalıştığı firma New York'a göndermişti. Dönüş uçağını beklerken havaalanındaki vitrinlere bakıyordu. Bir bilgisayar mağazasındaki yerküre ilgisini çekti. Oğlu Cingöz'e bundan daha iyi bir armağan olamazdı. Futbol topu büyüklüğündeki bu küre ışıklı ve çok güzeldi. Üzerinde yanıp sönen bir alarm sistemi bile vardı. "Bu bilgisayarlar çok yeteneklidir," diyordu satıcı kız, "yandaki küçük ekrana

sorunuzu yazın. Sonra ışıklı iğneyi ilgili bölgeye batırın. Yanıtı istediğiniz dilden alırsınız." Bay Zıpzip, "Şu alarmlı olanı sarın lütfen," dedi. Telaşla uçağına koştu.

Yarım saat geçmeden mağaza müdürü heyecanla satıcı kızı odasına çağırdı. "Bir yanlışlık yapılmış," dedi, "Ah! Umarım gecikmedik. Bilgisayarı üreten firma aradı. Bilginler için üretilen çok özel bir bilgisayar denenmeden, öbürleriyle birlikte bize yollanmış."

"Aman Tanrım!" dedi satıcı kız, "yoksa alarmlı olan mı? Onu az önce sattım."

Mağaza müdürü sıkıntı içinde odada dolaşmaya başladı. "Gizli Haberalma Teşkilatı'nı hemen bulun bana. Hayır, hayır. Teleks çekelim daha iyi. Onu bulan mucit ne demiş biliyor musunuz! 'Ya kötü niyetli birisinin eline geçerse... Dünyanın sonu olabilir,' demiş. Felaket..."

Cingöz dokuzunu yeni doldurmuştu. Kısa boylu, şişmandı. Ağzı, burnu, gözleri birbirine çok yakın ve minicikti. Sevimliydi yüzü, ama her zaman pisti.

Armağanını alıp odasına koştuğunda annesi babasına, "Keşke vermeseydin," dedi, "dün veli toplantısı vardı. O

kadar utandım ki. Bütün veliler ondan yakındı. Kimi çocuğa tekme atmış, kiminin gözlüğünü kırmış."

"Dersleri nasıl?" dedi babası, "çocuk dediğin yaramaz olmalı."

"Öğretmen toplantısının sonunda benimle özel olarak konuştu. 'Çok tembel,' dedi, 'çalışmaya da

niyeti yok. Kaç kez kopya çekerken yakaladım. Daha da kötüsü suçunu arkadaşının üstüne atmaya çalıştı.

6

Çocuğunuzla ilgilenin."

Babası, "Daha nasıl ilgilenecekmişiz?" dedi yüzünü buruşturup, "en pahalı oyuncaklar onun. Bir dediği iki edilmez. Hele şu bilgisayarı da kullanmaya başlasın gör sen oğlumuzu..."

Cingöz, bilgisayarı biraz yerde yuvarlayıp oynadıktan sonra ilk sorusunu sordu. 'Yer nedir? Bu saçma sapan soru yüzünden zayıf verdi öğretmen. Bakalım bilecek misin?' Bilgisayar ince güzel bir sesle, 'Yer büyüklük bakımından altıncı

gezegendir," dedi. "Ay adında bir uydusu vardır.

Kutuplardan hafifçe basık bir küre biçimindedir. Yer hem kendi eksenini etrafında, hem de güneş etrafında bir yörüngede döner."

'Yeter, yeter," dedi Cingöz, "anladık. Şunları da bilersen kocaman bir aferin sana." "Öğretmenin oğlu kaç lira harçlık alıyor?"

Bilgisayar bi bip diye öttü. 'Yeterli bilgi yok. Yeterli bilgi yok."

"Bilsem sana sorar mıyım!" diye söylendi Cingöz, "benden

az aldığını öğrenseydim görürdün o gününü. Peki kapıcının küçük oğlu sınıfta altına kaçırması dediler doğru mu? Mehmet burnuyla kaç kere oynadı acaba?"

"Bibip... Bibip..."

"Sen ne aptal, beceriksiz şeysin böyle," dedi Cingöz. Işıklı kalemı hırsla kürenin her yanına batırıp duruyordu. Küreyi çevirip dururken altındaki oyuğu görüp kalemı oraya soktu. Kalem açar gibi çevirmeye başladı. Çünkü kalem bitirmekte üstüne yoktu sınıfta. Birden kürenin üstünde parlak ışıklar yanıp sönmeye, kalın madeni bir ses konuşmaya başladı. Cingöz yatağın altına kendini zor attı.

"Ben en gelişmiş teknoloji ile bilginler için üretildim. Bilginlerin pek çok düşmanı vardır. Bu düşmanlar onların bilimsel çalışmalarını engellemek isterler. Beni kullanan bilgin emrederse, ben o düşmana bilginin istediği her şeyi söyletebilir ya da yaptırabilirim. Emrinizdeyim sayın bilgin."

"Yaşa," dedi Cingöz, "Ben bilgin ha... Her istediğimi yaparsın öyle mi! Hadi bakalım iş başına. Babam iki kilo

dondurma getirsin de doğru söyleyip söylemediğini anlayalım."

Bilgisayarın ışığı yanıp söndü. Cingöz'ün etrafında yuvarlanarak dolaşırken, "Babanızın adı nedir?" diye sordu. "Bay Zıpzip." "Emredersiniz sayın bilgin."

Cingöz merakla salona koştu. Bir de baktı babası kapıdan çıkmak üzere. Cingöz'e, "Hava ne kadar sıcak değil mi?" dedi, "birden canım dondurma çekti. Hadi birlikte gidelim."

Cingöz babasıyla gitmedi. Yine bilgisayara koştu. "Annem de çikolata alsın."

"Cingöz!..." diye bağırdı annesi, "çikolata almaya gidiyorum, gelir misin?"

Cingöz ertesi gün karın ağrısından okula gidemedi. Keyfine de diyecek yoktu. O akıllı bilgisayara neler yaptırmıyordu ki... Bir keresinde spiker haberlerin ortasında duyuru bile yapmadan Ninjalar'ı koydu programa. Bir başkasında, siyasi bir açık oturum programı başladıktan hemen sonra bir teyze, "Bir varmış, bir yokmuş," diye Pamuk Prenses masalını anlatmaya

8

koyuldu. Bir sonraki gün okuldan çok sinirli döndü. Ekranı, "Bu öğretmen de çok oldu artık," diye yazdı, "bugünde aynı çocuğa iki zayıf verilir mi! Ben her şeyi bilmek zorunda mıyım! Hadi göreyim seni sihirli lambam. Yarın derse kalktığımda bilmesem bile öğretmen, 'Aman ne akıllı ne çalışkanmış şu Cingöz!' desin. Pekiyi versin bana. Ama öğretmen bunları söylemediği gibi bir zayıf daha verdi. Eve gelir gelmez hışımla deliğe soktu kalemi Cingöz. "Seni aptal budala," diye yazdı, "yalancının tekisin sen. Neden istediklerim olmadı?" Bilgisayar onun etrafında dönerken, "Dürüst kişileri etkileyemem ki ben..." dedi, "yapabileceğim tek şey onları bir süre konuşmaktan

alıkoymak, yani susturmak. Şunu da belirtmem gerek, ben bu tür işler için programlanmadım."

"Ne için programlandığını şimdi görürsün sen!" diye tısladı Cingöz, "unutma, benim emrimdesin. Sen öğretmeni susturamazsan ben seni susturmayı bilirim, ona göre. Zaten öğretmen ne zaman ağzını açsa, 'Mehmet şöyle akıllı, Ahmet şöyle çalışkan,' der durur. Benim için de neler düşündüğünü çok iyi biliyorum. Hiç konuşmasa daha iyi."

Öğretmen sustu o gün. Yeni dersi, Mehmet'le Ahmet anlattılar. Öğretmen yazılı yaptı ve sonuçları verdi. Koca sınıfta sıfır alan tek öğrenciydi Cingöz. Üstelik kopya çekerken soruları karıştırmış,

komik yanıtlar yazmıştı. Mehmet onunla dalga geçiyordu. "Ay Dünya'nın çevresini kaç saatte dolaşır? 365 gün 6 saatte. Güneş'e olan uzaklık bakımından üçüncü olan gezegen hangisidir? Macellan. Ha., ha., ha..."

"Şimdi görürsünüz gününüzü," diyerek kalemi deliğe takıp çevirdi Cingöz, "Cingöz'le alay etmek neymiş anlayın. Sihirli lambam hepimize neler söyletecek. Hmmm... Tamam buldum. Beni görünce, "En büyük Cingöz başka büyük yok," diye bağırırsalar, "istediklerimi söylemezlerse başlarına geleceği öğretmenden öğrenebilirler."

Bu sözleri sadece Ataman, Ayşe ve Murat söyledi. Öbürleri sustu. Bahçede dolaşan bir tekir kedi öylesine şaşırdı ki, Cingöz keyifle kuyruğuna bastığı halde sesini çıkarmadı. Okul müdürü, kendisine yanıt vermediler diye, susan çocukların velilerini okula çağırды. Boğazının ağrıdığını sandığı öğretmene izin verdi. Cingöz o gün eve çok keyifli geldi. "En büyük Cingöz," diyen üç

çocuğa gelince... Bir hafta öncesine dönüp nedenini öğrenelim. Veli görüşme gününe bu üç arkadaşın velileri de gelmişti. Cingöz'ün annesi ile aynı sırada oturmuş, öğretmeni bekliyorlardı. Bir parmağı kesik olan Ataman'ın kasap babası, "Efendim veli ve öğretmen her zaman işbirliği yapmalıdır," diye söze başladı, "ama ne yazık ki ben öğretmende bu yeteneği göremiyorum." Cingöz'ün annesi merakla, "Nasıl yani?" diye sordu. Kasap gözlerini kısıp, "İşbirliği yapmak isteyen yetenekli bir öğretmen gelip benden et almaz mı? Sorarım size bu nasıl işbirliği?" dedi. Murat'ın köpek kuaförü babası, "Bana da hiç uğramadı," dedi, "köpeği olmayan bir öğretmen düşünebiliyor musunuz? Çocuk da boyuna sıfır alıp duruyor. Bu nasıl öğretmenlik! Bu ne biçim işbirliği!" Bu arada şişman, eteklerinden iplikler sarkan bir kadın, "Neden söz ediyorsunuz efendim!" dedi sinirli sinirli, "bırakın allahaşkına, öğretmen denmez böyle insanlara. Bir gün gelip bana dikiş

diktirmedi. İşbirliği kim, o kim?.." Kasap, "Bunları konuşmak çok anlamsız," dedi, "sanki dünya onun alacağı iki kalem pirzola üstünde duruyor. Benim müşterilerim beş kilo bonfileye et demezler. Ben ne kadar uygun görürsem o kadar veririm." Ayşe'nin terzi annesi, "Bir keresinde elbisenin önünü yanlışlıkla arkasına dikmişim. Çok değerli bir müşterim vardır, sizden iyi olmasın. 'Ay ne güzel olmuş, yeni moda mı?' diyerek teşekkür ede ede bir hal oldu vallahi," dedi. Köpek kuaförü olan Murat'ın babası, "Müşteriler benden o kadar memnunlar ki önce köpeklerini tıraş ettiriyorlar, sonra kendileri bana tıraş oluyorlar. Köpekler koklaşa koklaşa, insanlar konuşa konuşa anlaşır. Biz kendi aramızda neden işbirliği yapmıyoruz allahaşkma?" dedi.

"Nasıl yani?"

"Kasap Beyefendi bu değerli müşterileri, yağlı veya yağsız et vererek forma sokar. Vücutları incelip kalınlaştıkça onlara yeni elbise gerekir. Çünkü onlar sıradan insanlar değil, her gece kokteyl veya balolara

gitmek zorundalar. Hemen hanımefendiye koşar yeni elbise diktirirler. Bu saygıdeğer hanımların mutlaka bir iki köpekleri, birer de kocaları vardır. Onlar da bana gelir, benden de size... Böyle insanların başkaları tarafından aldatılmasına göz yumamayız değil mi?"

Terzi, "Aman ne güzel söylediniz, ağzınıza sağlık," dedi. Sonra Cingöz'ün annesine dönüp, "Siz ne iş yaparsınız?" diye sordu. Cingöz'ün annesi boynunu büküp, "Benim işim yok. ev hanımıyım." deyince kasap onu teselli etti. "Üzülmeysin efendim. Siz de hepimizin müşterisi olursunuz olur biter."

Böylece öğretmeni beklemeden, işbirliğini kutlamak için okuldan ayrıldılar. Evde çocuklarına, "Cingöz'e iyi davranın," diye sıkıca tembih ettiler. Ayşe, Ataman ve Murat, işte bu yüzden günde yüz posta, "En büyük Cingöz, başka büyük yok," diyorlardı.

23 Nisan Bayramı'na yalnızca iki gün vardı. Çocuklar sınıfları minik bayraklar, kağıt çiçekler ve

şeytan merdivenleriyle süslemişlerdi. Şenlikte yapacakları gösteriler için prova yapıyorlardı. Mehmet bir köşede Atatürk'le ilgili bir şiiri ezberliyordu. "Altın saçları dalgalanıyor rüzgârda..." Cingöz yanına geldi. "Benim alarmlı bilgisayarım var. Senin var mı?"

"Yok," dedi Mehmet. "Hem ne olmuş yani bilgisayarın varsa!" "Ama ben bilgisayarıma ne dersem onu yapar," diye atıldı Cingöz. "Yok daha neler!" dedi Mehmet, "bırak da şiirimi ezberleyeyim. Altın saçları dalgalanıyor rüzgârda, ıslıl ıslıl yaşıyor mavi gözleri..."

"Ne olmuş yani gözleri maviyse, benim dedemin gözleri de mavi."

"Senin deden yurdu düşmandan mı kurtardı? Devrimleri deden mi yaptı?"

"Peki Atatürk'ün bilgisayarı var mıydı?" diye sordu Cingöz.

"Ne demek istiyorsun sen? Çekil git başımdan, bilgisayarınla oyna."

Cingöz eve döner dönmez ekrana şunları yazdı.

"Lunaparktaki otomobile benzeyen bir araba istiyorum. Uzaktan kumandalı bir küçük uçak istiyorum. Bir tane de

minicik gemi. Bunları almak için de çok çok para. Mehmet de, öbürleri de çatlasınlar."

Bilgisayar Cingöz'ün çevresinde dönerken, "Başüstüne, sayın bilgin," dedi, "bilimsel araştırmalar için devlet bir fon ayırmıştır. Bakanlar Kurulu'nu derhal topluyorum."

"Ne gerekiyorsa yap işte," dedi Cingöz. Bilgisayar, "Sanırım yasa çıkmayacak," dedi. "Neler oluyor?" diye sordu Cingöz.

"Bakanlar tartışıyorlar. Biri, 'Kimmiş bu bilgin?' diyor. Bir başkası, 'Ne var canım bunda, Newton da matematikten kırık almış. Sonra Mozart 6 yaşında ilk bestesini yapmadı mı!'

'Bu çocuk ne bestelemiş?'

'Olmaz!'

'Olabilir!'

"Meclis tatile girdi sayın bilgin, ben bir şey yapamam," dedi bilgisayar. Cingöz, "Bakanları değiştir," dedi, "yerlerine en sevdiğim üç arkadaşımın velilerini getir."

Böylece, Gençlik ve Spor Bakanlığı'na Murat'ın köpek kuaförü babası, Çalışma Bakanlığı'na Ayşe'nin terzi annesi ve Adalet Bakanlığı'na

Ataman'ın kasap babası atandı. Yasa hemen çıktı.

Bayram günü açış konuşmasını Gençlik ve Spor Bakanı yaptı. "Sevgili çocuklar, sizlere armağan edilen bu mutlu günü büyük Atatürk'e borçluyuz. Bakanlığımı da cesur, akıllı ve çalışkan Türk çocuğu Cingöz Zıpzip'a borçluyum."

Bu son söz üzerine sınıf arkadaşları Cingöz'e bakarak, 'Yuhhh..' dediler. Bakan çok sinirlendi. "Gösteri mösteri yok," diye bağırdı, "hadi bakalım herkes evine, gözüm görmesin sizi. Terbiyesizler." Sonra yanında oturan Ayşe'nin annesine dönüp, "Bunların

hepsini köpek tıraşı yapmalı da akıllan başlarına gelsin," dedi. Ayşe'nin annesi, "Köpek tıraşı yapmak yetmez.

Önlüklerini terziler dikmeli, prova ederken de gövdelerine iğne batırmak," dedi.

Ataman'ın babası daha da sinirlenerek, "Kesmeli, bunları koyunlar gibi kesmeli," diye bağırdı. İlk iş olarak, okullara yeterli sayıda berber tayin edilmesine karar verildi. Yalnız bu arada mikrofon açık unutulduğu için, konuşmalar bütün çocuklar tarafından duyulmuştu. Çocukların hiçbiri köpek tıraşı olmak istemiyordu. Bazıları bu yüzden ağlıyordu. Mehmet,

"Gördünüz, bütün bunları Cingöz yapıyor. Ona nasıl engel olalım?" diye sordu.

"Su tabancası ile onu ıslatalım."

"Saçını çekelim."

"Önlüğünü yırtalım."

"Sümüklü Yasemin onu öpsün."

Sonunda oy birliği ile Ahmet'in önerisini kabul ettiler. Cingöz'ün evinin önüne gelip sessizce durdular. Sokak birden sessizliğe gömüldü. Kuşlar ötmedi. Kanat çırpmadı. Rüzgâr bile sustu. Bahçede nazlı nazlı salınan kırmızı bir gül esinti kesilince şaşkına dönüp yapraklarını döküverdi. Kokusunu bir an salmadı. Büyükler pencerelere koştu.

"Ne var? Çocuklar neden susuyor? O cıvı cıvı çocukları kim susturuyor? Ne ürkütücü bir sessizlik bu!" dediler.

Yaşlı bir kadın başını iki yana salladı. "Hmm... Bu çocuklar Cingöz'ün evine bakıyor. O afacandan her şey beklenir. Geçen gün benim bastonumu alıp kaçtı. Bu yüzden nerdeyse düşüyordum."

Küçük kız fısıltıyla annesine, "Cingöz Ağabey çok kötü,"

dedi, "kedi yavrularını tekmeledi. Sonra bebeğimin kolunu da kopardı."

Annesi, "Çocuklara bir kötülük yapmış olmalı," dedi, "Mahallede kırmadığı cam kalmadı. Annesine söylemeli."

Sokaktaki çocukları gören Cingöz hemen odasına koştu. Bilgisayara, "Korkuyorum, uzaklaştır onları buradan," diye bağırdı. Bilgisayar, "Tıss..." diye bir ses çıkardı. Sonra sesi bir inceldi, bir kalınlaştı. "Dünya Cingöz'ün çevresinde döner," dedi. Yerinden kıpırdamıyordu.

"Hadi kurtar beni, çabuk arabam gelsin. Beni uzaklara götürsün."

"Cingöz bi-bip uydusudur."

Cingöz bilgisayara bir tekme attı. "Budala, belleğini mi yitirdin sen? Benim, ben Cingöz. Bilgin. Hadi emrediyorum sana, uçağım hemen gelsin."

"En büyük bi-bip," dedi bilgisayar. Sonra ne ses çıktı, ne de ışık yandı.

Cingöz ağlayarak, "Allah kahretsin," dedi, "Pil mi eskiydi? Yoksa ben mi çok kullandım? Pilin biteceğini nasıl da düşünemedim."

JERUSO BÜYÜMEK İSTİYOR

JERUSO'NUN DÜKKÂNDÂ en sevdiği şey, tezgâhın arkasında olmaktı. Örneğin iki elindeki ağzı açık şişkin çantalarla kırmızı atkılı bir kadın girebilirdi içeri. Bu kadın azıcık huysuzca bir tavırla, çenesiyle rafları göstererek, "Dur bakayım, ne alacaktım, ha... Üç kilo portakal, yarım kilo ceviz" diyerek bir şeyler isteyebilirdi.

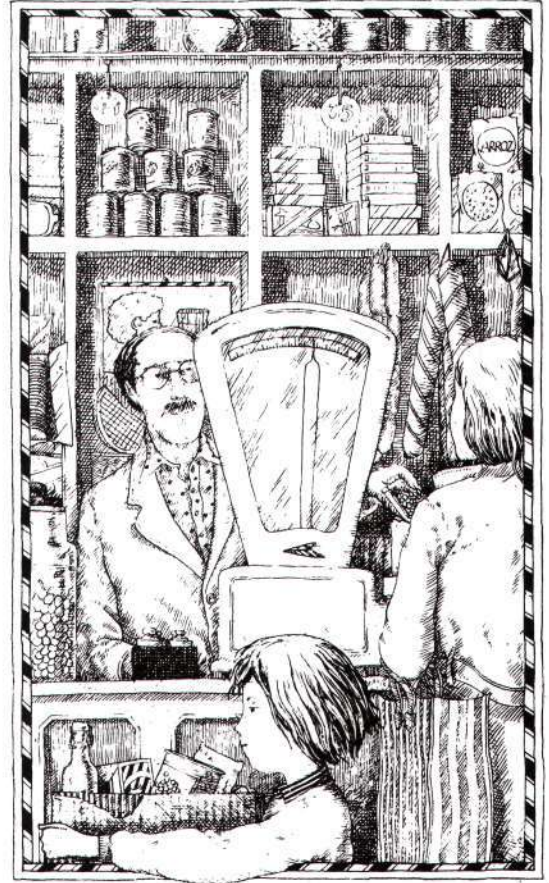
İşte o zaman Jeruso portakal sandığına koştururdu. Portakalları ikişer ikişer terazinin kefesine atar, sonra ka kilo geldiğine bakardı. Marulların içindeki yumuşacık göbeği göstermek için, dış yapraklarını ayırırdı. Sonra ellerini ceviz torbasına sokar, cevizleri şıkırdatarak, sanki kastanyetindeki gibi neşeli bir ses çıkarırdı.

"Dur, dur!.. Ne yapacağım bu kadar cevizi? Yalnızca yarım kilo istiyorum."

'Yarım kiloyu birazcık geçiyor" derdi Jeruso. Bunu söylerken Bay Julian gibi kaşlarını çatarak önemsiz bir

iş yapıyormuş gibi davranırdı. Daha sonra kulağının arkasındaki kalemini çekip

alırdı, bir kağıt parçasına alınanların ederlerini yazardı. Hiçbir şeyi unutmadığından emin olmak için, toplamı yeniden gözden geçirirdi. Sonra başını kaldırıp kırmızı atkılı kadına kibarca bakardı. Ne anlama geldiği belirsiz bir

tavırla, parayı istemezmiş gibi şöyle derdi:

"Dört yüz yetmiş beş bin."

Kim bilir kimin üzüntülü bir anında, üzerine tükenmezkalemle "yeniden görüşene dek hoşça kal" yazdığı kağıt beş yüzlüklerden birine rastlamak da en sevdiği şeylerdendi. Jeruso'nun hiç kuşkusu yoktu. Belki de bu işleri o, Bay Julian kadar iyi yapabiliyordu. Belki daha çabuk, belki de daha iyi yapıyordu. Çünkü ara sıra Bay Julian'nın kafası karışırdı, portakalların ederini not edip etmediğini anımsayamazdı. Öyleyse Jeruso, niçin tezgâhın başına geçmiyordu? Bu dükkân, ara sıra kapısı kapanamayacak denli kalabalık olurdu. Kadınlardan biri, çocuğunu evden yalnız bıraktığını ileri sürerek, öne geçmeye çalışırdı. Kadınların bu nedenlerle kavgaya tutuştukları bile olurdu. O zaman,

"Bayana ben bakayım mı?" diye sorardı Jeruso.

" Sen kendi işine bak" diye yanıtlardı Bay Julian, Jeruso'nun yüzüne bakmadan.

Jeruso'nun işi, yayan ya da

bisikletle siparişleri dağıtmaktı. Bisikleti zincirle bir sokak fenerine bağlayarak bırakır, içi yiyecek dolu kutuyu Bayan Rodriguez'in oturduğu kata çıkarırdı. Kapıyı, kapı koluna ancak erişebilen bir küçük açardı:

"Anne! Dükkândaki geldi!"

Jeruso kimi kez ısık çalarak, sanki onu görmemiş gibi numara yaparak Aila'nın apartmanına girerdi. Aila dış kapının eşiğine oturmuş oynuyor olurdu. Jeruso, onu aşağı yukarı her gelişinde kendisine tuzak hazırlarken yakalardı. Alia başını kaldırmadan,

"Parola?" derdi,

Jeruso birazcık düşünür gibi yapardı. Bazı günler şansı tutar ilk söyleyişte bulurdu parolayı.

"Kaz ile fok yan yana."

Aila bunu duyunca yol açmak için yana çekilirdi. Aila yedi yaşındaydı, geçirdiği bir trafik kazası nedeniyle güçlkle yürüyebiliyordu. Kazadan sonra bacaklarından biri öbüründen kısa kalmıştı.

.....

Bu kitapla ilgili ayrıntılı bilgi son sayfamızda...

Yumurtalar

Cemal Erten

Ayşe Teyze yaşlı, yoksul;
Oğul-gelin yaşar bir dul.
Gönlü zengin yardım eder,
Gelinini pek çok sever.
Gelin ise yaka silker.
"Oluverse şu cadı..." der.
Neyse boş ver, konu derin,
Sizler bize kulak verin.
Gelin gebe, karnı tınaz,
Doğurmaya kalmış biraz.
Ayşe Teyze dertli yürek,
Torununa vermek gerek
Hediyein güzelini.
Siz sormayın hiç elini.
Meteliği yok, vallahi,
Hediyede az talihi.
Bir gün yine Ayşe Teyze,
Sıkıntıyla pek kepaze.
Arıyordu bir çarecik.
Derken duydu birden, "Cik cik!"
Öten Çilli, hırçın tavuk.
"Folluk folluk, bana çabuk.."
Gurk olmuştu bu hırçın kız.
"Haydi göster birazcık hız.."
Ayşe Teyze ayaklandı.
Kendini de zengin sandı.
Öyle billah, şakası yok,
Mutfağında yumurta çok.
"Tamam," dedi, "oldu bu iş."
"Gel buraya sen gurk ibiş,"

Tüm yumurta on bir adet.
Olsun canım, yeter elbet.
Yatsın Çilli bu kadara.
On bir civciv pek çok para.
Semirirler iki ayda.
Sen parayı cepte say da.
Sonra gidip bir pazara,
Parası bol bir zengin ara.
Sattın mı bu civcivleri,
Gel hediye, aman beri.
"Torunuma alırım ben,
Hediyeler en güzelden."
Ayşe Teyze heveslendi,
Bir yanda da tiz seslendi:
"Kızım gelin, haydi durma,
Yardım et sen, başka sorma.
Şu tavuğu bastıralım,
On bir civciv olur malım."
Fakat gelin çattı kaşı,
On birine dünden karşı.
Sevmediği varlık, Çilli...
Yenileri ölsün, belli.
Kısa kestik, neyse sonra,
"Sen şimdilik çare ara."
Taze içten dedi, "Tövbe!"
"Bir tanesi yetmez mi be?
Hepsicini ecel bulur,
Görürsün sen, bu soy kurur."
Yumurtayla doldu folluk,
Çilli yatıp aldı soluk.

Ayşe Teyze sayıyor gün,
 Üç hafta bu, sonra düğün.
 Fakat gelin, kalbi kara.
 Sanıyordu düşmüş dara.
 On bir civciv hiç çekilmez,
 Kocakarı bunu bilmez.
 "Görürsün sen, bende oyun,
 Haydi dedi, bitmiş suyun."
 Ayşe Teyze gitti suya.
 Gelin vardı kör pusuya.
 Gurk tavuğu bir kaldırdı,
 Yumurtaya hop saldırdı.
 Sular kaynar, hızlı ocak.
 Yumurta bu sevmez sıcak.
 Yumurtalar katılaştı,
 Gurk tavukçuk bakıp şaştı.
 Sonra gelin gurku kaptı,
 "Otur," diye surat yaptı.
 Garip teyze geldi beri,
 Bekler civciv yok haberi.
 Doldu işte üç hafta, üç.
 Daha fazla beklemek güç.
 "Haydi Çilli, kurbanım ben,
 Civcivleri ver sen tezden."

Fakat boştu teyzeninki,
 Geçti günler tam kırk iki.
 "Yetti vallah," dedi kadın.
 "Çilli değil, tembel adın.
 Kalk şöyle dur, bir bakayım,
 Boşa geçti bunca ayım."
 Kırılınca yumurtalar,
 Ayşe Teyze durdu ağlar,
 "Vah talihsiz başım," dedi.
 "Çilli'ninki yüksek ateş,
 Civciv değil bunlar hep leş.
 Ah gelinim bende niyet,
 Hediyeydi, bak ne kısmet.
 Civcivleri satıp güya,
 Olacaktı benim dünya.
 Torunuma diye diye,
 Güme gitti bak hediye."
 Hatasını etmişti fark,
 Gelin oldu mateme gark.
 "Civcivlere olan talep,
 Torunun mu buna sebep?
 Ah benimki ne akılsız baş,
 Durmaz gözüm, dökerim yaş."
 Böyle işte bazı insan,
 Vallah yapmaz bunu hayvan.
 Kızın kini, hain balta.
 Anlamadan etti hata.
 Kinle olmuş bir bakar kör,
 Sen evladım, olma nankör.
 Gayret göster, sev insanı,
 Vurma sakın, önce tanı.

Resimler: Veli Kahraman

Fındıkfare*si*

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

Sevgili Kırmızıfare,

Bu size ikinci mektup yazışım oldu. İnşallah canınızı sıkmamıştım. Eveet Kırmızıfare'ye aboneliğim biraz gecikti. Çünkü kimseyi zorlamadan Kırmızıfare'ye abone olmak istedim. Ve aynı zamanda Yaman Tilki kitabının parasını da ödedik. Bana yazdığınız mektuplara da teşekkür ederim. Ara sıra yazın olur mu? Çünkü bana sizden başka kimse mektup yazmıyor. Ben de sizden başka kimseye mektup yazamıyorum. Neyse bir tatil daha bitti. Hep okulun açılmasını, doğum günümü beklemiştim. Çünkü arkadaşlarıma kavuşuyorum. Ama nihayet tatili bekliyorum. Şimdi kocaman bir lahana bebeğim var. O bana arkadaşlık yapıyor. Her gün onu uyutmadan önce, Kırmızıfare'yi okuyorum. "Şu Kırmızıfare'yi yakalayamadık," deyip duruyor her okuduğum zaman. Sizden bana bir iki kere mektup geldi o kadar. Ne olur bana da yazın. "Kestane kebab acele cevap." Yalnız size (Fatih Erdoğan'a) bir sürpriz yapacağım. En ufak bilgi vermek istemem. Yalnız bir şeyden bahsetmek isterim. 12. sayının (bilmecelerin) cevaplarını verdim. Mektubu postaya attım. Mektup gitti. Gidiş o gidiş. Yahu ben bildim mi bilmedim mi? Neyse, biliyor musunuz gelecek için neler düşünüyorum? Kırmızıfareler'im 1'den 14'e kadar

biriktirdim. Gelecekte çocuğuma gurunana gururlana vereceğim. Aaaa az daha unutuyordum. Size bir şey soracaktım, boşver.

Esprilerim:

Kırmızıfare benim için her renge girebilirsin, ama benden KAÇAMAZSIN!

Aaa! Kırmızıfare'ye abone olmama gerek yok, tanımadın mı beni? Hani karyolamın altında yaşıydın. Bir gün suluboyamı üzerine dökmüştün. (Kırmızı boya) Ben senin akrabanım canım, niye boşuna para ödeyeyim. (Kih! Kih! Kih!)

Kırmızıfare hatırladın mı? Bir tek ağzır beyazdı. Ben de rujluydum seni öptüm. Tesadüf oldu. Kırmızıfare oldun. İşte böyle, benden bu kadar.

Sevgiler

Ayşe Çelik /İstanbul

PARK

Parkta tahterevalli
Havuzda su
Benim en sevdiğim kız Cansu
Salıncaktan düşen bir çocuk
Annesine koşan tatlı çocuk...

Pınar Kocadağ
Gaziantep

DOĞA

Denizi var,
Köprüsü var.
Evi var,
Bahçesi var.

Bir de pislik
olmasa,
Tertemiz olur DOĞA
Korusa diyorum Doğa'yı
Hep beraber korusak.

Bir zararı dokunmaz kimseye,
Aksine yararı dokunur herkese
Güzel görünür çevreye,
Korusak diyorum Doğa'yı
Ceren Sönmez
İstanbul

KIRMIZIFARE

Boş vaktime
değer veren
Uzüntülerimi
dindiren
Beni çok mutlu
eden
Sevgili
Arkadaşım

Gece gündüz baş ucumda
Uykum kaçınca kucağımda
Geceleri rüyalarımda
Sevgili Arkadaşım

Okumamı geliştiren
Bilgilerimi tazeleyen
Dostluklar edindiren
Sevgili Arkadaşım
Işık Cesur/İstanbul

ANNE

Uyusun da büyüsün derdin
Büyüdüm anne
Senin o ak sütünden
İçtim büyüdüm anne
Senin o sıcak kucağında
Büyüdüm anne
Senin o sıcak sevginle
Büyüdüm anne

Delâl Şeker /Sakarya

ANNEM

Bana bakan,
Hep annem.
Ders çalıştıran,
okumayı sevdiren,
Sevgili annem.

Her zaman yanımda
olan,
Hep annem.
Beni seven kucaklayan, öpüp
koklayan,
Sevgili annem.

Her zaman peşimde koşan,
Hep annem.
Hayatım boyunca beni sevecek,

sayacak,
Sevgili annem.
Doğum günün adına,
Seni sevgim ve saygımla,
Senin kızın adına,
Kutlu olsun bugün,
Doğum günün.

Teşekkürler anne teşekkürler,
Bana baktığın bütün günler,
Devam edecek elbet,
Bunları yapan,

HEP SEVGİLİ ANNEM!...

Canan Kutlu / İstanbul

YARAMAZ ÇOCUK

O çiçekleri, böcekleri, bitkileri ve
hayvanları
Sevmezdi, yalnız kendisini severdi.
Bunun için de bir tane bile arkadaşı
yoktu,
hiç akıllı olmadı.
Cimri, şımarık, yaramaz, düzensiz ve
huysuz kaldı, annesini sevmez
Babasını sevmez
Ayrıca arkadaşlarını da sevmez.

Eda Gürsel/ İstanbul

Cikcik Postası

✉ Merhaba,

Derginizle tanışmam ilçemizde bulunan kütüphaneye gitmemle oldu. Teyzem benden habersiz, daha doğrusu sürpriz olsun diye beni derginize abone yapmış. Henüz derginiz elime geçmedi. Ama büyük bir sabırsızlıkla bekliyorum ve derginizi çok beğeniyorum.

Nizip İslim Sayın İlkokulu 4. sınıf öğrencisiyim. Kitap okumak, resim çizmek, şiir ve hikâye yazmak en büyük tutkularım. Size yazdıklarımı gönderiyorum. "Yoksul Çocuk" adlı şiirim Nizip Belediyesi'nin açmış olduğu yarışmada birinci oldu. Ayrıca Nizip Belediyesi'nin açtığı resim yarışmasında da birinciliğim var. Birincilik kazanan resmimi de gönderiyorum.

Bunun yanı sıra derslerimden arta kalan zamanlarda org çalışıyorum. Daha doğrusu çalmaya çalışıyorum.

Sizlere yazacaklarım şimdilik bu kadar. Herkesin birbirini sevdiği bir dünya görmek istiyorum.

Sevgilerimle,

Pınar Kocadağ

Gaziantep

✉ Sevgili Kırmızıfare,

Derginizi çok sevdiğimi belirtmek isterim. Zamanında fotoğrafımı gönderdim ama hâlâ albümüm gelmedi. Neden gelmediğini merak ediyorum. Gönderirseniz çok sevinirim.

Sevgi ve saygılarımla,

Çiçek Tekneci /Muğla

Sevgili Çiçek,

Abonelerimizin fotoğraflarından oluşacak olan posterimiz henüz hazır değil, ama az kaldı.

Sevgiler,

Kırmızıfare

✉ Sevgili Kırmızıfare

Seni çok seviyorum. Ayrıca senin dergilerini hiçbir kelimesini kaçırmadan, en önemlisi seve seve okuyorum. Fakat bana kalırsa o bilmece sayfasını biraz daha uzatmanız iyi olacak. Çünkü bu bilmece-leri çok seviyorum ve Kırmızıfare'ye üye olan arkadaşlar da umarım çok seviyorlardır. Aslını söylemek gerekirse Kırmızıfare'nin bütün bölümlerine bayılıyorum. Şimdi sana bir şiir gönderiyorum.

Ceren Sönmez/istanbul

✉ Sevgili Kırmızıfare,

Sana mektup yazmaktan mutluluk duyarım. Seni okudum, çok sevdim. Seni bana Anneannem getirdi. Benim bir tane çok yaramaz bir kardeşim var. Benim bir de ağabeyim var. Benim kardeşim 21 aylık. Benim kardeşim bu sabah fırının kapağını açıp üzerine çıkmış ocakları siliyordu. Allahtan ocaklar kapalıydı. Benim kardeşim oyuncaklardan çok mutfak eşyalarıyla oynuyor. Bizim bir tane oyuncak atımız var. Kuntay kardeşim atımızın üzerine biniyor. Benim yaşı 9. Ah! ah! Kırmızıfare, adımı yazmayı unuttum. Benim adım Gökçe soyadım Ölçer. Seza Teyze'ye selamlar.

Gökçe Ölçer / Gaziantep

✉ Sevgili Fındıkfaresi,

Sana bir şiirimi yolluyorum. İnşallah beğenirsiniz ve yayımlarsınız. Bundan böyle benim şiir veya mektuplarım için ufak bir köşe ayırmanızı rica ediyorum.

Şebnem Burcuoğlu
İstanbul

Onu Seviyorum... (6)

Fatih Erdoğan

YAKANTOP İÇİN en zevkli zaman akşamüzerleri. Güneş fazla yakmıyor. Sesler de gölgeler gibi yumuşuyor sanki. Uzaktan bahçe sedirlerine ilişmiş annelerimizin sesleri geliyor. Ne konuştukları, neye gülüştükleri anlaşılmıyor. Arada bir küçük kardeşimin ağlama sesi geliyor. Kardeşim hep ağlar. Hem de yüksek sesle ağlar. Babam başını yastığın altına sokar uyuyabilmek için. Bense uyurken hiçbir şey duymam.

"Heey, sağır mısın?"

Arkadaşlarım bana sesleniyor. Topu kaçtığı yerden almışlar. Yakantopa devam. İyi bir yakantopçuyum. Sadık tam arkamdan savuruyor topu. Az kalsın... Yere yatıyorum. Top üstümden vınlayarak geçiyor. Şimdi top Recep'te. Recep de beni nişanlıyor. Hepsinin vurmak istediği benim. Recep'le gözgözeyiz. Topu tartıyor eliyle, beni olduğum yerde dondurmak ister gibi dimdik bakıyor. Bakışları nedense öfkeli, yanakları kırmızı ve terli. Recep'in hemen arkasında da o var. Üzerinde yeşil, fırfırlı, kısa etekli giysisi. Bir Recep'e, bir ona bakıyorum. Vurulmamalıyım, asla vurulmam alıyım. Topun kurşun gibi suratıma yöneldiğini gördüğümde artık yere atlayacak bile zamanım yok. Sıçırıyorum. Top karnıma gömülüyor. Topla birlikte yuvarlanıyorum. Topu havada yakaladım. Ben kazandım. Recep küfür ediyor. Ben gururla doğruluyorum yerimden. Recep çıktı. Şimdi ortada yalnızca ikimiz varız. Top bir süre havada gidip geliyor. Sadık'tan gelen topu yakalamayı başarıyorum. Şimdi sıra bende. Gözlerimi ona dikiyorum. O da dikkatle elimdeki topa bakıyor. Vurabilir miyim? O da iyi oynuyor. Çok çevik. Gözleri fıldır fıldır dönüyor, yüzünde gergin bir gülümseme. Bacakları kapkara, ve dizinin birinde yara kabuğu. Onu seviyorum. Fıldır fıldır gözlerini seviyorum. Yarasının kabuğunu seviyorum.

Topu öyle bir savuruyorum ki, onu vurmayacak, yanından geçecek. Ama o bunu beklemiyor. Onu vurmaktan başka bir şey düşünmediğimi sanıyor. Şaşkınlıkla kendini topun önüne atıyor, böyle acemi bir atış beklemiyor çünkü benden. Vuruluyor. Biz kazanıyoruz oyunu. Ama... Ama nasıl söyleyebilirim? Benim amacım... Hayır söyleyemem. Gülerler bana sonra. Herkes onun başına toplanıyor. Dizindeki yaranın kabuğu sıyrılmış yere atladığında, kanıyor. Eve koşuyor hemen. Sonra herkes evine gidiyor, akşam oldu çünkü. Oracıkta dikilip kalıyorum. Kardeşimin ağlaması duyuluyor yine. Annem beni çağırıyor. Eve gitmek istemiyorum. Dizim acıyor, yüreğim acıyor...

(Winnie the-Pooh)

Kangu ile Ru Bebek

A.A. Milne

Türkçesi: Gülsevin Kırıl

Resimler: E. H. Shepard

24

HİÇ KİMSE nereden geldiklerini bilmiyordu, ama işte ormandaydılar: Kangu ve Bebek Ru. Pufpuf Ayı Christopher Robin'e, "Buraya nasıl geldiler?" diye sorunca, Christopher Robin, "Her zamanki yolla, anlarsın ya Pufpuf," dedi. Ama Pufpuf anlayamadı, "Ya!" dedi. Sonra başını iki kez sallayıp, "Her zamanki yolla, tabii ya!" dedi. Sonra da, bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek için arkadaşı Domuzcuk'u aramaya gitti. Domuzcuk'un evinde Tavşan da vardı. Böylece hep birlikte bu konuyu konuştular.

"Hoşlanmadığım şey şu," dedi Tavşan. "Bizler. .Sen, Pufpuf ve sen, Domuzcuk ve

ben..Burada yaşarken, birdenbire.."

'Ve Aahia," dedi Pufpuf.

"Ve Aahia..Ve sonra birdenbire..."

'Ve Baykuş," dedi Pufpuf.

'Ve Baykuş...Ve sonra birdenbire..."

"Ah evet, ve Aahia," dedi Pufpuf, "onu unutuyordum." "Burada..Biz," dedi Tavşan çok yavaş ve dikkatlice, "hepimiz yaşarken, birdenbire bir sabah uyanıyoruz ve ne görüyoruz? Aramızda Tuhaf Bir Hayvan var. Daha önce adını bile duymadığımız bir hayvan! Ailesini cebinde taşıyan bir hayvan! Benim ailemi cebimde taşıdığımı düşünün, kaç tane cebim olması gerekir?"

"On altı," dedi Domuzcuk.

"On yedi, değil mi?" dedi Tavşan, "bir tane de mendil için...On sekiz. On sekiz cepli bir elbise! Buna zaman yetmez.

Uzun bir süre sessizce düşündüler... Ve sonra uzun süredir çok çetin bir şekilde kaşlarını çatan Pufpuf, "Ben on beş tane bulabiliyorum," dedi.

"Ne?" dedi Tavşan.

"On beş."

"On beş ne?"

"Senin ailen."

"Ne olmuş onlara?"

Pufpuf burnunu ovuşturup, Tavşan'ınilesi hakkında konuştuğunu düşündüğünü söyledi.

"Ben mi?" dedi Tavşan, kayıtsızca.

"Evet, dedin ki..."

"Boş ver Pufpuf," dedi Domuzcuk sabırsızlıkla.

"Sorun şu, Kangu'yu ne yapacağız?"

"Oh, anlıyorum," dedi Pufpuf.

"En iyisi," dedi Tavşan, "en iyisi, Ru Bebek'i çalmak ve saklamak ve sonra Kangu,'Ru Bebek nerede?' deyince, hep birlikte 'Aha!demek."

"Aha!" dedi Pufpuf ezberlemeye çalışarak, "aha!

Aha!... Tabii," diye ekledi, "Ru Bebek'i çalmasak bile, Aha!' diyebiliriz."

"Pufpuf," dedi Tavşan kibarca, "senin hiç beynin yok."

"Biliyorum," dedi Pufpuf, alçakgönüllülükle.

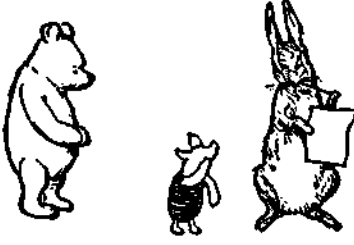
"Biz 'Aha!' diyeceğiz ki, Kangu bizim Ru Bebek'in nerede olduğunu bildiğimizi anlasın. 'Aha!' demek 'Eğer ormandan gidip bir daha geri dönmemeye söz verersen, sana Ru Bebek'in yerini söyleriz' demek. Şimdi, ben düşünürken konuşma."

Pufpuf bir köşeye çekildi ve bu tür bir sesle "Aha!" demeye çalıştı. Ona, kimi zaman Tavşan'ın dediği gibi bir anlamı varmış, kimi zamansa yokmuş gibi geliyordu.

"Sanırım, çalışırsam olacak," diye düşündü, "acaba, anlamak için Kangu'nun da çalışması gerekir mi?"

"Yalnızca bir sorun var," dedi Domuzcuk huzursuzca kıpırdanarak, "geçen gün Christopher Robin ile konuşuyordum ve bana Kangu'nun, Genellikle Saldırgan Bir Hayvan olarak değerlendirildiğini söyledi. Ben alışılmış Saldırgan

Hayvanlar'dan korkmam,
ancak herkes bilir ki, eğer
Saldırgan Bir Hayvan'ın
yavrusu elinden alınırsa,
Saldırgan İki Hayvan kadar
saldırganlaşır. Bu durumda,

belki de "Aha!" demek aptalca
olabilir."

26

"Domuzcuk," dedi Tavşan,
bir kalem alıp ucunu yalarken,
"senin hiç cesaretin yok."

"Böyle Çok Küçük Bir
Hayvan olunca," dedi
Domuzcuk, birazcık burnunu
çekerek, "cesur olmak zor
oluyor."

Hızla bir şeyler yazmaya
başlayan Tavşan başını
kaldırdı ve dedi ki:

"Gireceğimiz bu macerada,
Böyle Çok Küçük Bir Hayvan
olduğun için bize Yararlı
olacaksın."

Domuzcuk Yararlı olmak
düşüncesiyle o kadar
heyecanlandı ki, korkmayı

unuttu ve Tavşan Kangular'ın
yalnız kış aylarında Saldırgan
olduklarını, diğer aylarda
Sevecen Bir Yapıları olduğunu
söylediğinde yerinde zor
duruyor, bir an önce yararlı
olmaya can atıyordu.

"Ya ben?" dedi Pufpuf
üzüntüyle, "sanırım, ben
yararlı olamayacağım?"

"Aldırma Pufpuf," dedi
Domuzcuk teselli ederek,
"belki başka bir zaman."

"Pufpuf olmadan," dedi
Tavşan kaleminin ucunu
dikkatle sivriltirken, "bu
macerâ imkânsız olur."

"Ya!" dedi Domuzcuk, hayal
kırıklığına uğradığını belli
etmemeye çalışarak. Ama
Pufpuf odanın bir köşesine
gitti ve kendi kendine gururla,
"Ben olmadan imkânsız! İşte
böyle bir Ayı," dedi.

"Şimdi herkes beni dinlesin,"
dedi Tavşan yazdığını bitirince.
Pufpuf ve Domuzcuk ağızları
açık, can kulağıyla dinlemeye
başladılar. Tavşan okudu:

RU BEBEK'İ YAKALAMA PLANI

1.

Genel Bulgular. Kangu
Hepimizden hızlı koşuyor,
Benden bile.

2.

Daha Genel Bulgular. Kangu, Ru Bebek cebine güvenle yerleştığı zamanlar dışında, gözünü ondan ayırmıyor.

3.

Bu yüzden. Eğer Ru Bebek'i yakalayacaksak Uzun Bir Koşu'ya hazır olmalıyız, çünkü Kangu Hepimiz'den hızlı koşuyor, Benden bile. (Bakınız 1)

4.

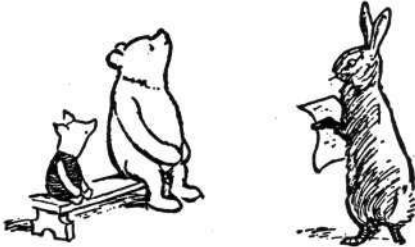
Bir Düşünce. Eğer Ru Bebek Kangu'nun cebinden dışarıya zıplar ve Domuzcuk içeriye zıplarsa, Kangu anlamayacaktır, çünkü Domuzcuk Çok Küçük Bir Hayvan.

5.

Ru gibi.

6.

Ama Domuzcuk'un içeri zıpladığını görmemesi için Kangu'nun başka bir tarafa bakması gerek.

7.

Bakınız 2

8.

Bir Başka Düşünce. Ama Pufpuf onunla çok heyecanlı bir şekilde konuşursa, bir an için başka tarafa bakabilir.

9.

O zaman ben de Ru'yu kaçırabilirim.

10. Hızla

11. Kangu, Daha Sonra olana kadar değişikliği anlamayacaktır.

Tavşan bunu gururla okudu ve okuduktan sonra kısa bir süre hiç kimse bir şey demedi. Sonra, hiç ses çıkaramadan ağzını açıp kapayan Domuzcuk, kısık bir sesle konuşmayı başardı:

'Ve...Daha Sonra?'

"Ne demek istiyorsun?"

"Kangu Değişikliği Anlayınca?"

"O zaman hepimiz 'Aha!' diyeceğiz."

"Üçümüz mü?"

"Evet."

'Ya!'

"Neden sordun, sorun nedir Domuzcuk?"

"Hiçbir şey," dedi Domuzcuk, "üçümüz birden dediğimiz sürece. Üçümüz dediğimiz

sürece," dedi, "aldırmam. Ama ben tek başıma 'Aha!' demek istemem. Çünkü, pek iyi bir ses olmaz. Aklıma gelmişken," diye ekledi, "kış ayları hakkında dediğinden eminsin, değil mi?"

"Kış ayları mı?"

"Evet, yalnızca Kış Aylarında Saldırgan olduklarını söylemiştin."

"Oh, evet evet eminim. Sen Pufpuf? Yapman gerekeni anladın mı?"

"Hayır," dedi Pufpuf Ayı, "henüz değil. Ne yapıyorum?"

"Sen yalnızca Kangu ile heyecanla sohbet ediyorsun ki, hiçbir şeyin farkına varmıyor."

"Ya! Ne hakkında?"

"Ne istersen."

"Yani ona şiir veya onun gibi bir şey anlatmak gibi mi?"

"Aynı onun gibi," dedi Tavşan, "harika. Haydi gelin."

Sonra hepsi Kangu'ya bakmaya gittiler.

Kangu ve Ru ormanın kumlu bölgesinde sakın bir öğleden sonra geçiriyorlardı. Ru Bebek, kumda çok küçük zıplayışlara çalışıyor, fare deliklerine

düşüyor ve yukarı tırmanıyordu. Kangu yerinde duramıyor ve, "Bir kere daha zıpla, sonra eve gidiyoruz canım," diyordu. Tam da bu anda, Pufpuf dan başka kim tepeye gelebilirdi ki!

"İyi günler, Kangu."

"İyi günler, Pufpuf."

"Bana bak, nasıl zıplıyorum," diye bağırdı Ru ve bir başka fare deliğine düştü.

"Merhaba Ru, küçük dostum!"

"Biz de tam eve gidiyorduk," dedi Kangu, "iyi günler Tavşan, iyi günler Domuzcuk."

Tavşan ve Domuzcuk şimdi tepenin öteki tarafına

çıkmışlardı ve, "İyi günler," ve "Merhaba Ru," dediler. Ru onlardan nasıl zıpladığına bakmalarını istedi, onlar da kalıp izlediler.

Kangu da baktı...

Tavşan ona iki kez göz kırptıktan sonra Pufpuf, "Şeey, Kangu," dedi, "şiirden hoşlanırmısın?"

"Pek değil," dedi Kangu.

"Ya!" dedi Pufpuf.

"Ru, canım, bir kere daha zıpla sonra eve gidiyoruz."

Ru bir başka fare deliğine düşerken, kısa bir sessizlik oldu.

Tavşan pençesinin ardından yüksek sesle, "Devam et," diye fısıldadı.

"Söz şiirden açılmışken," dedi Pufpuf, "buraya gelirken küçük bir şiir yazdım. Şöyle başlıyordu..ıııı..bir düşüneyim.."

"Çok güzel!" dedi Kangu, "Ru canım, şimdi..."

"Bu şiiri çok seveceksin," dedi Tavşan.

"Bayılacaksın," dedi Domuzcuk.

"Çok dikkatle dinle," dedi Tavşan.

"Ki hiçbir parçasını kaçırmayasın," dedi Domuzcuk.

"Oh evet," dedi Kangu, ama Ru Bebek'e bakmayı sürdürdü.

"Nasıl başlıyordu?" dedi Tavşan.

Pufpuf hafifçe öksürdü ve başladı.

ÇOK KÜÇÜK BEYİNLİ BİR AYININ YAZDIĞI DİZELER

Pazartesi, gün güneşli,
Ama iyi düşünmeli,
Doğru mu, değil mi?
Hangisidir ne ve nedir
hangisi?

Salı, kar, tipi ve dolu,
İçimde filizlenir bir soru.
Oysa kimse bilmez bunu,
Bunlar şu mu, yoksa şunlar
mı bu?

29

Çarşamba, gökyüzü çok
berrak,
Hiç işim yoktu yapacak,
Düşündüm, doğru mu diye,
Kim kimdir ve nedir ne?

Perşembe, hava ayaz mı ayaz

Buz tutmuş ağaçlar,
bembeyaz
Birden anladım her şeyi
Kimlerini bunlar ya bunlar
kimindi?

Cuma...

"Evet, gerçekten değil mi?"
dedi Kangu, Cuma günü ne
olduğunu duymayı bile
bekleyemeden, "bir daha zıpla
Ru şekerim, sonra gerçekten
eve gidiyoruz."

Tavşan Pufpuf u dirseğiyle
dürttü.

"Söz şiiirden açılmışken."
dedi Pufpuf aceleyle, "şuradaki
ağacı fark etmiş miydin?"

"Neredeki?" dedi Kangu, "Ru,
şimdi...."

"Tam şuradaki," dedi Pufpuf,
Kangu'nun arkasını işaret
ederek.

"Hayır," dedi Kangu, "haydi
Ru canım, cebime zıpla ve eve
gidelim."

"Şuradaki ağaca mutlaka
bakmalısın," dedi Tavşan,
"seni içeri koyayım mı Ru?". Ve
Ru'yu ellerinin arasına aldı.

"Buradan bakınca, ağaçta
bir kuş var gibi görülüyor,"
dedi Pufpuf, "yoksa bir balık
mı o?"

"Kuşa buradan bir kez olsun

bakmalısın," dedi Tavşan,
"tabii, eğer balık değilse."

"Balık değil, kuş o," dedi
Domuzcuk.

"Evet kuş," dedi Tavşan.

"Sığırcık kuşu mu, yoksa
karatavuk mu o?" dedi Pufpuf.

"Bütün sorun bu," dedi
Tavşan, "sığırcık mı yoksa
karatavuk mu?"

Ve sonra, sonunda Kangu
bakmak için başını geriye
çevirdi. Başını geriye çevirir
çevirmez Tavşan, "İçeri gir,
Ru!" diye bağırdı ve Domuzcuk
Kangu'nun cebinin içine
zıpladı ve Tavşan, Ru Bebek
ellerinin arasında, koşabildiği
kadar hızlı kaçmaya başladı.

"Ne oldu, Tavşan nerede?"
dedi Kangu başını
döndürdüğünde, "Ru canım,
iyi misin?"

Domuzcuk, Kangu'nun
cebinin dibinden Ru gibi
ciyakladı.

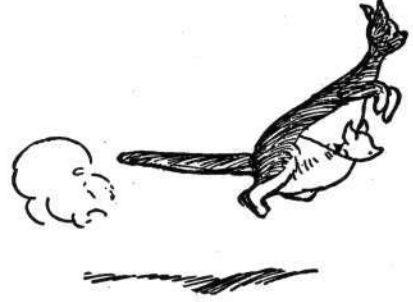
"Tavşan gitmek zorunda
kaldı," dedi Pufpuf, "sanırım
gidip yapması gereken bir şeyi
hatırladı birdenbire."

"Ya Domuzcuk?"

"Sanırım, Domuzcuk da aynı
anda bir şey hatırladı.
Birdenbire."

"Neyse, biz de eve gitmeliyiz,"
dedi Kangu, "hoşça kal,

dedikleri bundan ma-
uçmak buysa ben hiç lan- dım
Eğer bakın hoş-

Pufpuf."

Üç büyük zıplayış sonra gitmişti.

Pufpuf ardından bakakaldı.

"Keşke ben de böyle zıplayabilseydim," diye düşündü, "bazıları zıplayabilir, bazıları zıplayamaz. Bu iş böyle."

Ama öyle anlar vardı ki, Domuzcuk Kangu'nun zıplayamamasını diliyordu. Ormandan evine dönerken, pek çok kez bir kuş olmayı istemişti, ama şimdi, Kangu'nun cebinde kesik kesik şöyle düşünüyordu:

Havalandıkları zaman, "Hiiiiiiiiiiii!" , yere indikleri zamansa, "Ayy!" diyordu. Kangu'nun evine kadar

tüm yol boyunca, "Hiiiiiiiiiiii! ayy, hiiiiiiiiiiii! ayy, hiiiiiiiiiiii! ayy," deyip/durdu.

Tabii Kangu cebinin ilğini açar açmaz, tüm olanları anladı. Bir an için korktuğunu sandı, sonra korkmadığını anladı. Çünkü Christopher Robin, Ru'ya zarar gelmesine

31

izin vermezdi. Sonra kendi kendine, "Eğer bana bir oyun oynuyorlarsa, ben de onlara bir oyun oynayacağım," dedi.

"Ru canım, gel bakalım," dedi Domuzcuk'u cebinden çıkarırken, "yatma zamanı."

Domuzcuk, bu Korkunç Yolculuk'tan sonra mümkün olduğunca etkili bir sesle "Aha!" dedi. Ama, bu çok iyi bir "Aha!" değildi ve Kangu ne demek istediğini anlamadı.

"Önce banyo," dedi Kangu neşeli bir sesle.

"Aha!" dedi Domuzcuk yeniden, diğerlerini görmek için çevresine endişeyle bakarken. Ama diğerleri orada değildi. Tavşan, evinde Ru Bebek ile oynuyordu ve her geçen dakika onu daha fazla seviyordu ve Kangu olmaya karar veren Pufpuf, hâlâ ormanın kumlu bölgesinde onun gibi zıplamaya çalışıyordu.

"Bu akşam soğuk bir banyonun iyi olmayacağından," dedi Kangu,

düşünceli bir sesle, "pek emin değilim. Ru canım, sen ne dersin?"

Banyolardan hiçbir zaman pek hoşlanmayan

Domuzcuk'un tüyleri diken

diken oldu ve olabildiğince cesur bir sesle,

"Kangu, seninle açık açık konuşma zamanı geldi," dedi.

"Seni kerata seni," dedi Kangu, banyo suyunu

hazırlarken.

"Ben Ru değilim," dedi Domuzcuk

yüksek sesle, "ben Domuzcuk'um."

"Evet canım, evet," dedi Kangu yatıştırmaya çalışarak, "Domuzcuk'un sesini de çok güzel taklit ediyorsun. Aferin sana," diye ekledi dolaptan büyük sarı bir sabun çıkarırken, "Domuzcuk, şimdi ne yapacak bakalım?"

"Görmüyor musun?" diye bağırdı Domuzcuk, "gözlerin yok mu? Bana baksana!"

"Bakıyorum Ru canım," dedi Kangu ciddi bir sesle, "dün sana başkalarını taklit etmek hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Eğer

suratını böyle Domuzcuk gibi yaparsan, yakında Domuzcuk'a benzeyeceksin, sonra ne kadar üzüleceğini bir düşün. Şimdi bana bir daha söyletmeden, doğru banyoya bakalım."

Neler olduğunu anlayamadan, Domuzcuk banyoya girmişti bile. Kangu büyük sert bir süngerle ovuşturuyordu onu.

"Ah!" diye bağırdı Domuzcuk, "bırak beni, ben Domuzcuk'um."

"Ağzını açma şekerim, yoksa içine sabun kaçacak," dedi Kangu, "bak bak, ben sana demedim mi?"

"Sen..Sen..Sen bunu bilerek yaptın," diye kekeleydi Domuzcuk. Sonra yeniden konuşabilir duruma

geldiğinde....yine sabunlu sert sünger kazara ağzına giriverdi.

"Tamam canım, bir şey söyleme," dedi Kangu. Bir dakika sonra Domuzcuk banyodan çıkmış ve kuru bir havluyla ovula ovula kurulanıyordu.

"Şimdi," dedi Kangu, "ilacını içip, doğru yatağa."

"N..n..ne ilacı?" diye sordu Domuzcuk.

"Senin büyümeni ve kuvvetli olmanı sağlayacak ilaç, şekerim. Büyüyünce Domuzcuk gibi küçük ve zayıf kalmak istemezsin, değil mi? Haydi bakalım."

Bu sırada kapı çalındı.

"Girin," dedi Kangu ve içeriye Christopher Robin girdi.

"Christopher Robin, Christopher Robin!" diye bağırdı Domuzcuk, "Kangu'ya benim kim olduğumu söyle! Durmadan bana Ru diyor. Ben Ru değilim, değil mi?"

Christopher Robin ona dikkatlice baktı ve kafasını salladı.

"Sen Ru olamazsın," dedi, "çünkü biraz önce Ru'yu Tavşan'ın evinde oynarken gördüm."

"Hayret!" dedi Kangu, "hayret! Nasıl böyle bir hata

yaptım?"

"İşte," dedi Domuzcuk, "sana demiştim. Ben Domuzcuk'um."

Christopher Robin başını gene salladı.

"Sen Domuzcuk değilsin," dedi, "ben Domuzcuk'u iyi tanırım ve onun rengi daha değişiktir."

Domuzcuk tam biraz önce banyo yaptığı için renginin

değiştiğini söyleyecekti ki, bunu demenin iyi olmadığını düşünüp vazgeçti. Başka bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, Kangu ilacı ağzına boca ediverdi, sonra sırtını sıvazladı ve alıştıktan sonra tadının o kadar da kötü olmadığını söyledi.

"Domuzcuk olmadığını biliyordum zaten," dedi, "kim acaba?"

"Belki de, Pufpuf'un bir akrabasıdır," dedi Christopher Robin, "bir yeğen veya bir

amca veya öyle bir şeye ne dersin?"

Kangu da böyle bir şey olması gerektiğini söyledi ve ona bir isim bulmaları gerektiğini söyledi.

"Ona Pufurduk diyeceğim," dedi Christopher Robin, "kısaca Pufurduk Mehmet."

Tam bunu kararlaştırdıklarında, Pufurduk Mehmet Kangu'nun ellerinden kaydı ve yere zıpladı. Ne mutluluk! Christopher Robin kapıyı açık bırakmıştı. Pufurduk Mehmet Domuzcuk, daha önce hiç bu kadar hızlı koşmamıştı ve evine çok yaklaşıp kadar hiç durmadı. Ancak evine yüz metre kalınca, koşmayı bıraktı ve eski rahat rengine kavuşabilmek için eve kadar yuvarlandı.

Böylece Kangu ve Ru Orman'da kaldılar. Ve her Salı'yı Ru, yakın dostu Tavşanla geçirdi ve her Salı'yı Kangu, yakın dostu Pufpuf la geçirip ona zıplamasını öğretti ve her Salı'yı Domuzcuk, yakın dostu Christopher Robin'le geçirdi. Böylece hepsi yeniden mutlu oldular.

Lucretia Hale

Türkçesi: Fatih Erdoğan

O sabah Bayan Peterkin kendini öyle yorgun öyle yorgun hissetti ki, kocasına aynen şöyle dedi: "Eğer bir araba gezisi yapmazsam asla herhangi bir ev işi yapamam!"

Çocuklar da çığlık çığlığa: "Biz de gelelim, biz de gelelim," diye bağırdılar.

Bayan Peterkin Eliza'nın ve ufakların da gelebileceğini söyledi.

Böylece Bay Peterkin atı arabaya koşmak için dışarı çıktı. Agamemnon işine, Salomon John da okuluna yollandı. Bu arada Bayan Peterkin de kısa araba gezintisi için hazırlanmaya koyuldu.

Bayan Twomly'ye kuşüzümü, başka birine de böğürtlen götürmesi gerekiyordu. Eliza ise papazın karısına çiçek götürmek istiyordu. Bu nedenle hazırlanmaları uzun sürdü.

Ufaklıklar kuşüzümü ve böğürtlen toplamaya Eliza da çiçek toplamaya çıktılar. Bayan Peterkin de başına kepini geçirdi. Artık hazırdılar. Ufaklar botlarını giydi ve

arabaya binip yerleştiler.

Arabayı Eliza sürecekti. Bu yüzden öne oturdu ve dizginlere asıldı. At mutlulukla bir adım attı. Sonra birden durdu ve bir daha kımıldamadı.

Eliza dizginleri salladı, çekti, dilini şaklatarak atı yüreklendirmeye çalıştı. Aynı şeyleri Bayan Peterkin de yaptı. Ufaklıklar ısıklık çaldılar, bağurdılar, ama hiçbir işe yaramadı. At yerinden kımıldamadı.

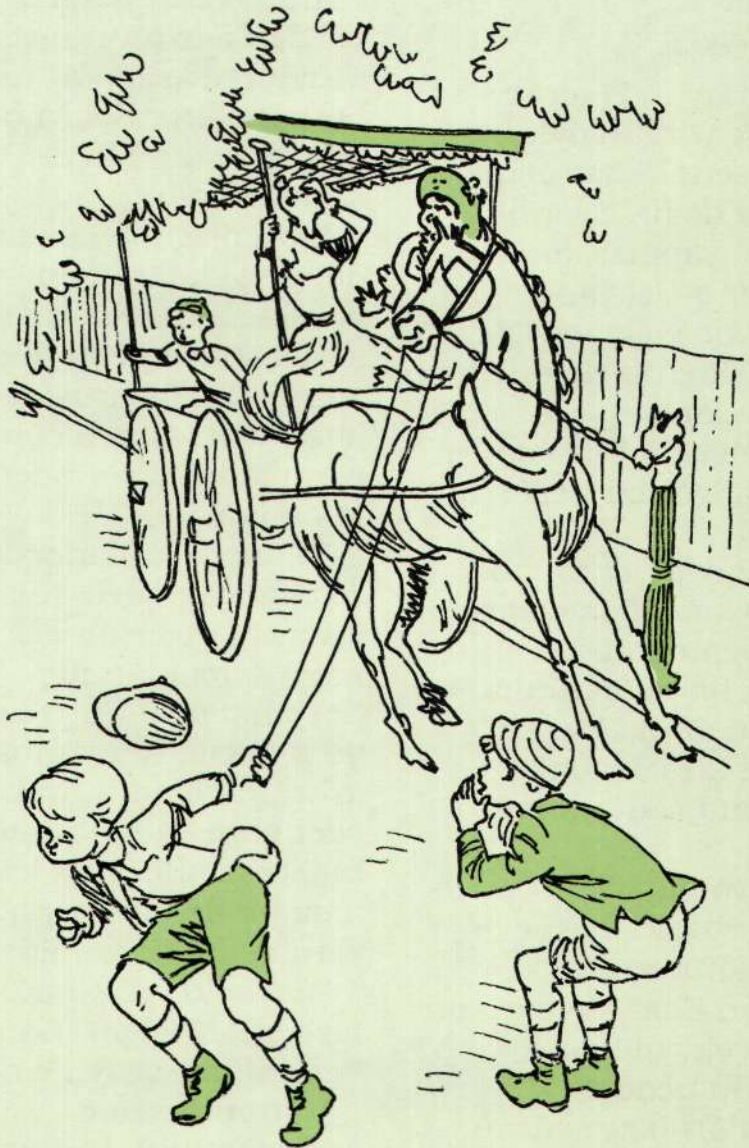
"Kamçıyı kullanmak zorundayız," dedi Eliza.

Bayan Peterkin atı kamçılamaktan hiç hoşlanmazdı. Bu yüzden Eliza atı kamçılarken arabadan inip arkasını döndü. Araba hareket eder etmez yine çabucak binecekti. Eliza atı kamçıladı, ama bu da bir işe yaramadı. At yerinden yine kımıldamadı.

"Herhalde yükümüz çok fazla geldi," dedi Bayan Peterkin, arabaya binerken.

Bunun üzerine kuşüzümünü, böğürtleni ve çiçekleri eve bıraktılar. At yine yürümedi.

Komşulardan biri onların halini görünce acımış olmalıydı. Pencereden

seslenerek kamçılamlarını söyledi. Rüzgâr vardı ve ne söylendiği güçlkle anlaşılabilirdi.

"Kamçılardım, işe yaramadı," diye bağırdı Eliza.

Ufaklardan biri: "'Kamçı' demiyor, 'karnı aç' diyor," dedi.

"Ne dediniz?" diye yeniden seslendi Eliza. Komşu, "Kamçılama işe yarar," diye bağırdı. Ama rüzgârdan tam olarak ne dediği anlaşılmıyordu.

"Anladım," dedi ufaklıklardan öteki. "Kaymak işe yarar," diyor.

Bayan Peterkin sevinçle, "Evde kaymak var," dedi. Koşup kaymak getirdiler. Önce hepsi parmaklarının ucuyla kaymağın tadına baktı. Harikaydı.

At kaymağı güzelce yedi bitirdi.

"Demek kaymak istiyormuş canı!" diye bir kahkaha attı Bayan Peterkin. "Şimdi yürür artık."

Böylece hepsi güle oynaya arabaya bindi. Kuşüzümü, böğürtlen ve çiçekleri de aldılar. Eliza dizginleri kaldırdı, hep birlikte dillerini şaklattılar ve at yerinden kımıldamadı!

"Ya bu geziden vazgeçeceğiz," dedi Bayan Peterkin, "ya da biriniz Filadelfiya'lı Teyze'ye gidip bir çare soracak."

Peterkin'ler ne zaman başları sıkışsa dertlerini Filadelfiya'lı Teyze'ye açardı.

Ufaklar hemen arabadan atlayıp Filadelfiya'lı Teyze'nin evine gidebileceklerini söylediler. Eliza da dizginleri annesine verip onlara katıldı.

Filadelfiya'lı Teyze'nin çok hasta olduğunu öğrendiler. Yataktaydı. Ama çocukların anlattıklarını dinleyince onlara ayakucundaki pencerenin perdesini açmalarını, sonra da panjuru kaldırmalarını söyledi. Sonra da gözlüklerini istedi. Peterkin'lerin evine doğru uzun uzun baktı.

Bakması bitince gözlüklerini çıkardı. Başını yine yastığa koydu. Yorulmuştu. Ağır ağır konuştu: "Neden atınızın ipini bağlı olduğu yerden çözmüyorsunuz?" diye sordu.

Eliza ve ufaklar bakiştılar. Sonra da koşup Filadelfiya'lı Teyze'nin söylediklerini annelerine aktardılar. Atı çözdüler ve araba gezintisine çıktılar.

İpucu Bizden Çözümü Sizden

Turan Yüksel

Merhaba Sevgili Arkadaşlar,

Kırmızıfare'nin 14. sayısında: "Böylece yirmi bilmece sormuş oldum size. En kısa zamanda bunların yanıtlarını yazıp göndermenizi bekliyorum. Çünkü kitap armağanlarımız sizi bekliyor," demiştim.

Aslı Öztürk, Banu Çetintaş, Doğan Alkım Öztürk, Özgün Sansoy ve Zeynep Aydın bilmecelere buldukları yanıtları bize sevimli mektuplarıyla bildirdiler. Biz de onlara armağanlarını gönderdik.

Şimdi size Kırmızıfare'nin 11, 12, 13 ve 14. sayılarında sorduğumuz bilmecelerin yanıtlarını veriyoruz.

38

11. sayıdaki:

1. bilmecenin karşılığı: Uyku
2. bilmecenin karşılığı: Gölge
3. bilmecenin karşılığı: Yer altında dedemin bıyığı

12. sayıdaki:

1. bilmecenin karşılığı: Fare
2. bilmecenin karşılığı: Dikiş iğnesi
3. bilmecenin karşılığı: Gökten iner apışır Her adama yapışır

13. sayıdaki:

1. 2. ve 3. bilmecelerin karşılığı: Tuz

4. bilmecenin karşılığı: Çivi-tahta

5. bilmecenin karşılığı: Boğaz-boğazlar

6. bilmecenin karşılığı: Ses

7. bilmecenin karşılığı: Koyun

14. sayıdaki:

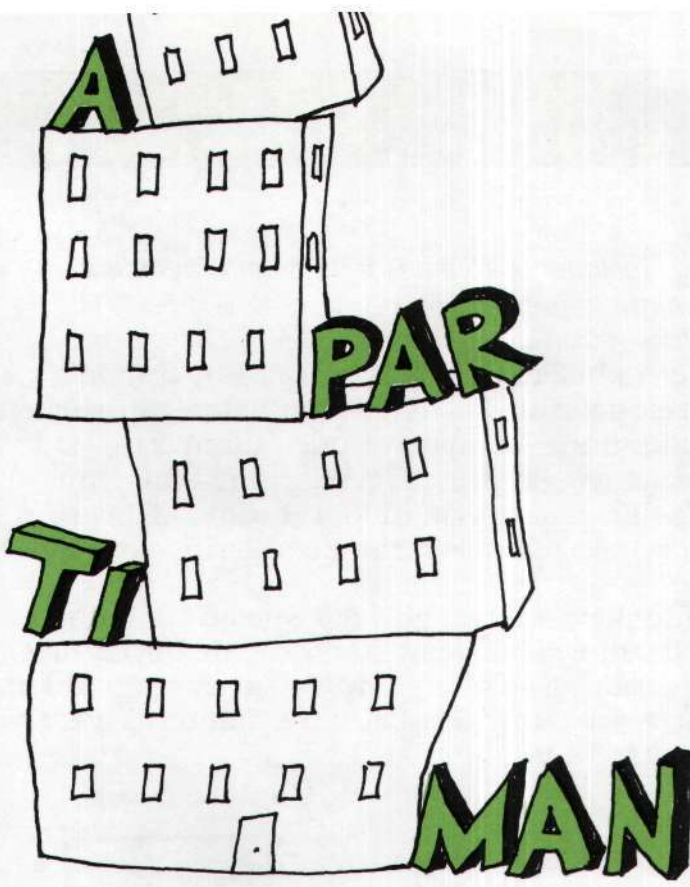
1. ve 2. bilmecelerin karşılığı: Dudaklar

3. bilmecenin karşılığı: Elbette ki,

"Manda, yavrusundan büyüktür."

"Kale, kapısından girmez."

"Fındık, kabuğuna girer."

sözcüktür. Bilmece-
sinde ise;

"Kat kat sefer taşıyım
Dört hece ile bilinir
Bende canlı şeyler
var
Fakat sanma
yenilir,"

diye *apartmanı* dört
hece kabul edilerek
(a-par-tı-man)
sorulmaktadır.
Abonelerimizden
Akın İngin'in
dikkatini çekmiş bu
durum. Telefonla
nedenini sordu.
Nedeni bilmecenin

39

4. bilmecenin karşılığı:
Hiçbir zaman, "Kavun,
karpuz olmayacaktır."

5. bilmecenin karşılığı:
Elbette ki, "Eşek, yavrusundan
büyüktür."

6. bilmecenin karşılığı:
Babaanne

7. bilmecenin karşılığı:
(Apartıman)

Son bilmecenin karşılığını
parantez içinde *{Apartıman}*
biçiminde yazdık. Oysa
apartman sözcüğünün
yazımında 'ı' harfi yoktur ve **a-
part-man** olarak üç heceli bir

ipucu içinde biraz
açıklanmıştı. Bilmece ilk kez
Trabzon'da sorulmuş. Hem de
apartman sözcüğünün dilimize
yeni girdiği yıllarda. O yöre
insanları 'apartıman' diye
söylemiş. Bilmeceyi de buna
göre sormuş. Ben de öylece
size sordum. Halkımızın
sorduğu bilmeceleri ve
yanıtlarını değiştirmemeyi
yeğledim.

*Önümüzdeki sayılarda yeni
yeni bilmecelerde bulaşmak
dileğiyle...*

BİR KİTAP BİR YAZAR

Jeruso Büyümek İstiyor

Pilar Mateos. Çeviren: Tülin Şenruh. Resimler: Alfonso Ruano. Ümit Yayıncılık. Ankara. Ocak 1993. 19x13cm., 1. hamur kağıda. Siyah beyaz resimli. 25000TL.

Çıracak Jeruso müşterilerin isteklerini bisikletiyle ulaştırarak Bay Julian'a yardım etmektedir. Bir gün yiyecek dolu bir kutuyu müşterisine götürürken arkadaşlarıyla oyuna dalar. Döndüğünde kutuyu yerinde bulamaz. Arkadaşlarıyla birlikte kutuyu aramaya girişirler. Çevrelerinde kimsenin böyle bir şeyi yapacağına inanmazlar, ama tanımadıkları birkaç kişi vardır. Sırasıyla onlardan kuşkulanırlar ve tek tek dolaşarak kendilerine sormaya karar verirler.

İlki kırmızı atkılı bir kadındır. Mahalleye on beş gün önce gelen bu kadın tuhaftır. Hiç evden çıkmaz. Ne bir anneye benzemektedir, ne de bir teyzeye. İki anne ya da iki teyze kadar iriyaradır. Şapkası yumurta sarısı rengindedir. Göğsünde kuluçkada kuş yumurtaları vardır. Bu kadın ressamdır. Yiyecek kutusunu da çalan o değildir. Jeruso'ya yardım etmek için tablolarından birini Bay Julian'a armağan eder. Çocuklar daha sonra kuşkulandıkları gitaracı çocuğa giderler. O da suçlu değildir, ama Jeruso'ya yardım etmek ister ve Bay Julian'a hareketli bir parça çalar:

Dost bir köpeğim var
Hep benimlerdir
Hep arkamdan gelir
Dost bir köpeğim var
Hep benimledir
Koşunca arkamdan gelir

Bir bölümünü 14. sayfamızda sunduğumuz "**Jeruso Büyümek İstiyor**" özenle hazırlanmış bir kitap. Türkçesi güzel. Metin kolay okunacak bir punto ile dizilmiş. Resimleri usta bir çizer tarafından yapılmış. Okurlarımızın seveceklerini sanıyoruz.

Bu kitabı edinmek istiyor ve kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Biliyorsunuz, Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alabiliyorsunuz. (Not: Bu sayıdaki Fındıkfaresi yazarları için bu kitap ücretsizdir.)

MAVİBULUT YAYINLARI 1993

KDV dahil fiyatı

* OKULÖNCESİ DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	15.000.-
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	15.000.-
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli)/M. Waddell-B. Firth	70.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	65.000.-
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	65.000.-
Kırçıl Horoz (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	45.000.-
Demet'in Bahçesi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	45.000.-
Kedi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Balık (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Köpek (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Kuş (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-

* DERGİLER

KIRMIZIFARE 2,3, 4,5, 6, 7, 8,12,13,14,15,16,17	15.000.-
Şehir Hayvanları ve İnsanları için KEDİ 3,4	20.000.-

MAVİBULUT YAYINLARI Yeniçarşı Cad.
33/2 Ferah Ap. D.4 80060
Galatasaray İstanbul
Tel: 252 63 75 - 76 Faks: 244 08 60

RESİM YARIŞMASI

GÜLTEN DAYIOĞLU 30 Yıl Çocuklarla Soluk Soluğa

KONU: Gültün Dayioğlu'nun 30 yıllık çocuklarla soluk soluğa yarışmaları birinci prize anlatılması.

YARIŞMAYA KATILMA KOŞULLARI

1. Yarışmaya ilkokul 4. ve 5. sınıf öğrencileri, yalnız bir resimle katılabilir.
2. Resimler 35 x 50 cm boyutunda resim kâğıdına yapılacaktır. Resim yaparken guaj, pastel, sulu boya gibi dilediğiniz boya çeşidini kullanabilirsiniz.
3. Yarışmaya katılan resmin arkasına, Gülten Dayioğlu'nun hangi eserinden esinlenerek yapıldığını mutlaka belirtmelisiniz. Ayrıca adınızı, soyadınızı, okul ve sınıfınızı, ev adresinizi yazınız. Bir adet vesikalık fotoğrafınızı yollamayı da unutmayınız.
4. Yarışmaya gönderilen resimler, ön elemenden sonra, bir seçici kurul tarafından değerlendirilecektir.
5. Resimlerinizi, iki kalın karton arasında bozulmayacak şekilde koyduktan sonra, en geç 30 Haziran 1993 tarihine kadar; "ÜNER YAYINLARI Sebzehağçeleri Sokak No 103/2 06 060 İskitler - ANKARA" adresine taahhütlü olarak gönderiniz.
6. Ankara'da oturan öğrenciler, resimlerini yukarıdaki adrese imza karşılığında teslim edebilirler.
7. Gönderilen resimler iade edilmeyecektir. Resimlerin her türlü yayım ve kullanım hakkı ÜNER YAYINLARI'na ait olacaktır.
8. Yarışmada dereceye giren resimler, 13 Kasım 1993 tarihinde Ankara'da sergilenecek ve kazananlara ödülleri verilecektir.
9. Yarışmada :
 - 1. ye 3.000.000 TL
 - 2. ye 2.000.000 TL
 - 3. ye 1.000.000 TL ödül, ayrıca 10 öğrenciye de çeşitli armağanlar verilecektir.

ÜNER YAYINLARI